

nárok neplatí, neboť podle § 91 obč. zák. manžel jest povinen, opatřovati manželce výživu, nikoli manželka manželovi. Žalobní nárok tedy již proto není důvodem svým po právu a rozsudek mezitimný, jímž to jest vysloveno, vyhovuje zákonu.

Čís. 1934.

Sudiště § 88, odstavec druhý j. n. platí za odmítnuté, škrtl-li kupitel příslušnou doložku ve faktuře a vrátil fakturu prodávateli.

(Rozh. ze dne 24. října 1922, R I 1262/22.)

Prodávatel zaslal kupiteli zároveň se zbožím fakturu, opatřenou doložkou »splatno a žalovatelné v P.«, kupitel však doložku škrtl a vrátil fakturu prodávateli. Žalobu o zaplacení nedoplatku kupní ceny vznesl prodávatel u okresního soudu v P., opřev ji co do místní příslušnosti o § 88, odstavec druhý j. n. Soud první stolice zamítl námitku místní nepříslušnosti, rekursní soud jí vyhověl a žalobu odmítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Kupující může dle § 88, odstavec druhý j. n. vyloučiti fakturní soud tím, že fakturu bez poznámky vrátí. Tím dává na jevo, že nepřistupuje na odesílatelovu nabídku, ve faktuře vůbec obsaženou, že tudíž nepřistupuje ani na nabídku, by o sporech z dodávky rozhodoval soud, ve faktuře naznačený. Toto ustanovení musí platiti tím spíše, když kupující fakturu bez poznámky vrátí a nad to škrtně odesílatelovu nabídku ve faktuře obsaženou, by spory z dodávky byly žalovatelné v místě ve faktuře naznačeném. Stačí-li k vyloučení fakturního sudiště, dal-li kupující vůli, nepodrobiti se fakturnímu soudu, na jevo pouhým všeobecným vrácením faktury bez poznámky, tím spíše musí býti fakturní sudiště vyloučeno, když kupující zřetelně, škrtnutím poznámky »žalovatelné v P.« projevil vůli svou, směřující k vyloučení fakturního sudiště a při tom fakturu vrátil, ať už při tom zvláštním přípisem zboží vady vytýkal nebo ne. Zde nemůže býti pochybnosti o tom, že kupující nesouhlasí s fakturním sudištěm, a nemůže proto býti předpokládán jeho souhlas s tímto sudištěm, jak žádá to § 88, odstavec druhý j. n. ku založení onoho sudiště. Avšak ani pozdější přijetí dvakráte vrácené faktury, do níž odesílatel zboží poznámku »žalovatelné v P.« opět připsal, nemohlo založiti příslušnost okresního soudu v P., poněvadž třetí zaslání faktury nestalo se již současně se zbožím, aneb před jeho dojitím (§ 88, odstavec druhý j. n.).

Čís. 1935.

Ustanovení čtvrtého odstavce § 502 c. ř. s. neplatí, neprojevil-li dovolací soud v zrušovacím usnesení právní názor, první soud vízící.

(Rozh. ze dne 24. října 1922, Rv I 281/22.)

Dovolání žalovaného proti souhlasným rozsudkům nižších soudů, jimiž bylo žalobci přiznáno zažalovaných 300 Kč, bylo Nejvyšším soudem odmítnuto.

Důvody:

Z ustanovení § 502, odstavec třetí c. ř. s., že z rozsudku odvolacího soudu, rozsudek první stolice potvrzujícího, jest dovolání nepřipustno, když předmět sporu, o němž odvolací soud rozhodoval, nepřesahuje 1000 Kč, stanoví se v odstavci čtvrtém výjimka, když potvrzený rozsudek byl vydán na usnesení odvolacího soudu, jemuž nebylo lze odporovati (§ 519 čís. 3) a jímž byl původní rozsudek dle §§ 496 čís. 2 a 3 a 499 c. ř. s. zrušen a věc vrácena první stolici k novému rozhodnutí. Tohoto ustanovení se dovolatelka také dovolává, než neprávem. Jest sice správným, že odvolací soud zrušil rozsudek první stolice z důvodu, že byla žalovaná firma uznána povinnou zaplatiti žalobkyni za správu bot 300 Kč, ač přiměřenosti požadované částky neuznala a ač nebylo v té příčině v první stolici vůbec jednáno, shledal tedy řízení první stolice v tomto směru vadným, ale nevyhradil svému usnesení právní moci (§ 519 čís. 3 c. ř. s.). První stolice, doplnivši řízení, vydala opět rozsudek dle prosby žalobní, jenž byl odvolacím soudem potvrzen a do tohoto rozsudku podala žalovaná dovolání, poukazujíc na ustanovení čtvrtého odstavce § 502 c. ř. s. Avšak důvod pro přípustnost dovolání dle tohoto ustanovení tkví v tom, že zákonodárce předpokládal, že ve zrušovacím usnesení odvolacího soudu byl projevěn právní názor, jímž by byl první soudce při svém novém rozhodování vázán, tedy určitou závislost nového rozsudku první stolice na něm. Tomu však v tomto případě tak není. Tu odvolací soud shledal, že k výroku co do odměny za vykonanou práci není v první stolici žádného podkladu, že zejména žalobkyně nevedla ani skutkových okolností ku zjištění přiměřenosti požadované částky, ani průvodů pro případ, že by žalovaná firma přiměřenost odměny dodatečně nepřiznala. Shledal tedy odvolací soud řízení první stolice kusým, jelikož nebyly rozhodné skutkové okolnosti vzaty na přetřes, neprojevily však v tomto směru svého právního názoru na věc, takže mohl soud první stolice zcela nezávisle a úplně dle vlastního právního posouzení věci rozhodnouti. Jelikož pak jen v souhlase právního názoru dvou, ve svém rozhodnutí na sobě nezávislých soudů, spočívá vnitřní důvod zákazu dalšího právního pořadu (viz motivy § 502 c. ř. s. nov. znění) a v tomto případě, jak shora zmíněno, takové závislosti není, nutno i tu použiti odstavce třetího § 502 c. ř. s., neboť jsou tu souhlasná rozhodnutí dvou stolic, jak je toto ustanovení má na mysli, a jelikož další opravný prostředek jest dle tohoto ustanovení nepřipustným, bylo dovolání odmítnuto.

Čís. 1936.

Vyhověl-li soud první stolice žalobě o peníz 1000 K nepřevyšující, odvolací soud pak k odvolání žalovaného žalobu zamítl pro tentokráte, jest dovolání žalovaného nepřipustným (§ 502, odstavec třetí, c. ř. s.).

(Rozh. ze dne 24. října 1922, Rv I 515/22.)